

Sygn. akt II Ka 195/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Wiesław Oryl

Sędziowie: SSO Magdalena Dąbrowska

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Ewa Chrzczonowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 r.

sprawy **W. C., R. C. i M. S.**

oskarżonych z art. 233§1 kk i in.

na skutek apelacji obrońców oskarżonych,

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 26 lutego 2015r. w sprawie sygn. akt. II K 519/13;

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. koszty procesu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 195/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt II K 519/13:

I. w ramach zarzucanych w akcie oskarżenia czynów uznał oskarżoną W. C. za winną tego, że w okresie od 12 do 13 stycznia 2013 roku w O. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wiedząc, iż nie doszło do kradzieży z włamaniem stanowiącego jej współwłasność pojazdu marki B. o nr rej. (...) zawiadomiła Komendę Miejską Policji w O. o powyższym przestępstwie oraz będąc pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań lub zatajanie prawdy, składała fałszywe zeznania dotyczące okoliczności mającej mieć miejsce kradzieży oraz użytkowania wymienionego pojazdu w okresie poprzedzającym zdarzenie, a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z R. C. przez wprowadzenie w błąd pracowników (...) S.A. w W. co do okoliczności powstałej szkody tj. kradzieży z włamaniem pojazdu marki B. o nr rej. (...), podczas gdy w rzeczywistości przedmiotowa kradzież nie miała miejsca, usiłowała doprowadzić (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 36.650 złotych z tytułu odszkodowania z polisy (...), jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na weryfikację zgłoszenia przez pracowników (...) S.A. w W., kwalifikując czyn z art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. i art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. i art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał ją, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z

art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonej grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

II. w ramach zarzucanych w akcie oskarżenia czynów uznał oskarżonego R. C. za winnego tego, że w okresie od 12 do 13 stycznia 2013 roku w O. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wiedząc, iż nie doszło do kradzieży z włamaniem stanowiącego jego współwłasność pojazdu marki B. o nr rej. (...) zawiadomił Komendę Miejską Policji w O. o powyższym przestępstwie oraz będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań lub zatajanie prawdy, składał fałszywe zeznania dotyczące okoliczności mającej mieć miejsce kradzieży oraz użytkowania wymienionego pojazdu w okresie poprzedzającym zdarzenie, a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z W. C. przez wprowadzenie w błąd pracowników (...) S.A. w W. co do okoliczności powstałej szkody tj. kradzieży z włamaniem pojazdu marki B. o nr rej. (...), podczas gdy w rzeczywistości przedmiotowa kradzież nie miała miejsca, usiłował doprowadzić (...) w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 36.650 złotych z tytułu odszkodowania z polisy (...), jednakże zamierzonego celu nie osiągnął uwagi na weryfikację zgłoszenia przez pracowników (...) S.A. w W., kwalifikując czyn z art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za tak przypisany czy na podstawie art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

III. oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, określonego z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat;

IV. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: W. C. i R. C. koszty sądowe w wysokości po 323,34 złotych (trzysta dwadzieścia trzy złote trzydzieści cztery grosze), w tym opłatę sądową w wysokości po 280,00 (dwieście osiemdziesiąt) złotych; M. S. koszty sądowe w wysokości 743,34 złotych (siedemset czterdzieści trzy złote trzydzieści cztery grosze), w tym opłatę w wysokości 700,00 (siedemset) złotych.

Powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. S. zaskarżył jego obrońca, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez:

- dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z przekroczeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób dowolny, wybiórczy, która to ocena skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, w tym:

a) dowodu z wyjaśnień oskarżonych R. C. oraz W. C., M. S. w sytuacji gdy początkowo R. C., W. C. oraz M. C. jako podejrzanego o kradzież samochodu wskazywali R. P. podając, że dysponował kluczami od pojazdu, co więcej M. C. wskazywał, że R. P. domagając się zwrotu pieniędzy twierdził, że „ma kluczyki od tego samochodu i może zrobić z nich użytek”, tym samym oskarżeni C. „poszukiwali” sprawcy kradzieży oskarżając o to kolejno inne osoby,

b) dowodu z wyjaśnień oskarżonych R. C. i W. C. co do faktu wstawienia pojazdu do komisju M. S. i pozostawania w nim pojazdu przez kilka dni pomimo braku jakiegokolwiek dowodu na powyższą okoliczność, braku choćby umowy komisowej, braku ustaleń odnośnie czasu pozostawiania pojazdu w komisji;

c) dowodu z wyjaśnień oskarżonych R. C. i W. C. co do faktu rzekomego ukrycia pojazdu przez oskarżonego S. mimo braku dowodu na powyższe,

- oparcie rozstrzygnięcia na dowodzie pozyskanym w sposób sprzeczny z prawem, nagraniu prywatnej rozmowy oskarżonej W. C. z oskarżonym M. S., będącego wynikiem czynu zabronionego mianowicie art. 267 §2 k.k., nadto nie zweryfikowanego co do autentyczności, jednolitości nagrania;

II. naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez naruszenie prawa oskarżonego do rzetelnego procesu — poprzez oparcie rozstrzygnięcia na dowodzie z nagrania niezwyfikowanego co jego autentyczności, spójności jak również pozyskanego w sposób nielegalny wbrew zakazom wynikającym z art. 267 § 1 k.k. tj. nielegalnego uzyskania informacji poprzez dokonanie nagrania prywatnej rozmowy służącej następnie jako dowód popełnienia czynu zabronionego.

III. błąd w ustaleniach faktycznych co do tego, że zamiarem oskarżonego M. S. było podżeganie czy też pomocnictwo oskarżonym małżonkom C. do popełnienia przez nich czynów zabronionych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego M. S. wniósł o uniewinnienie oskarżonego do zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego M. S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Na wypadek gdyby Sąd Odwoławczy nie podzielił wskazanych wyżej zarzutów obrońca oskarżonego podniósł zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. w postaci rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu M. S. i wniósł o zmianę rozstrzygnięcia Sądu I instancji w tym zakresie poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego M. S. okazała się oczywiście bezzasadna. Wybiórczo przytoczone w niej argumenty, mające uzasadniać obrazę przepisów prawa procesowego, błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, bądź też rażąca niewspółmierność orzeczonej kary były chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle całokształtu zebranych w niniejszej sprawie dowodów.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie procedował zgodnie z obowiązującymi przepisami i jak tego wymaga art. 410 k.p.k. zgromadził kompletny materiał dowodowy, a następnie poddał go wnikliwej i rzetelnej analizie. Zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku analiza tego materiału jest w pełni przekonywującą i pozwala na uznanie, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny. Przedmiotem rozważań były bowiem nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale również wszelkie dowody temu przeciwne, zaś dokonana ocena materiału dowodowego uwzględnia reguły procesowe sformułowane w art. 7 k.p.k., słowem zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów logicznych. Podkreślenia wymaga też okoliczność, że wnikliwe uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia spełnia wszelkie wymagania dyspozycji art. 424 k.p.k. oraz przekonująco przedstawia tok rozumowania tego Sądu. Zaprezentowane tamże argumenty wskazujące dlaczego poczyniono konkretne ustalenia są wyczerpujące, a przy tym dają jasną i przekonującą odpowiedź na pytanie, dlaczego właśnie taki wyrok zapadł. W przeciwieństwie do pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, argumentacja zawarta w skardze odwoławczej obrońcy oskarżonego była wybiórcza i nieprzekonująca. Przede wszystkim autor tego środka odwoławczego odwołując się wyłącznie do korzystnych dla oskarżonego dowodów, przedstawił własne oceny i wnioski. Tyle tylko, że to nie respektują one dyrektyw art. 7 kpk. Wskazać w tym miejscu wypada, że nie tylko sądowi ale również i stronom, ustawodawca zagwarantował prawo do swobodnej oceny dowodów. Podważenie sądowej oceny dowodów możliwe jest jedynie poprzez wykazanie błędów w rozumowaniu sądu, a nie przez przeciwstawienie mu własnych ocen strony. Autor apelacji jak gdyby nie dostrzegł tych wszystkich elementów,

które legły u podstaw ustalenia przez Sąd Rejonowy, iż zachowanie oskarżonego wypełniło dyspozycję art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przechodząc do szczegółowej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów, stwierdzić należy w pierwszej kolejności, iż chybiony był zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Zgodnie z tą zasadą organ postępowania kształtuje swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wskazano powyżej Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, gromadząc w zgodzie z przepisami postępowania kompletny i pełny materiał dowodowy, niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Sąd I instancji dokonał również wbrew twierdzeniom skarżącego, wszechstronnej, rzetelnej, prawidłowej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Odnosząc się do twierdzeń skarżącego, iżby Sąd I instancji dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonych W. C., R. C. oraz M. S. i bezpodstawnie uznał wyjaśnienia małżonków C. za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom M. S. odmówił wiarygodności, należy wskazać, że zaoferowana w tym zakresie argumentacja jest nieprzekonywująca. W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd merytoryczny z zachowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k. ocenił zeznania wymienionych osób, co znalazło odzwierciedlenie w poczynionych ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji wskazał w szczególności, dlaczego wyjaśnienia współmałżonków C. uznał za wiarygodne, zaś wyjaśnienia M. S. za niewiarygodne, a Sąd Odwoławczy ocenę tę w całości podziela. Zgodzić należy się z Sądem meriti, iż oskarżeni W. C. i R. C. w sposób szczerzy i spontaniczny opisywali zarówno swoje zachowanie, jak również zachowanie oskarżonego M. S.. Wyjaśnienia tychże oskarżonych były przy tym koherentne i wzajemnie się uzupełniały. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż oskarżeni W. i R. C., z uwagi na fakt wcześniejszej nieznajomości oskarżonego M. S., nie mieliby jakiegokolwiek motywu, by niesłusznie go pomawiać. Wskazać nadto należy, że potwierdzeniem wyjaśnień oskarżonych W. C. i R. C. było utrwalone przez oskarżoną nagranie rozmowy z oskarżonym M. S. (kwestia legalności powyższego dowodu zostanie poruszona w dalszej części uzasadnienia), w trakcie której M. S. instruował małżonków C., jak mają się zachowywać, gdy będą pytani przez funkcjonariuszy Policji o zaginiony samochód, jaką wersję mają podać Policji oraz zapewniał, że za 30 dni otrzymają pieniądze z ubezpieczenia, a sprawa kradzieży samochodu zostanie umorzona. Podkreślić przy tym należy, iż Sąd Rejonowy porównując barwę głosu oskarżonego M. S. z sali sądowej oraz z nagrania nie miał wątpliwości co do tego, że na nagraniu utrwalony został właśnie głos oskarżonego M. S.. Sąd merytoryczny prawidłowo ocenił zatem negujące wyjaśnienia oskarżonego M. S. jako niewiarygodne i stanowiące wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony.

Wobec wskazanych powyżej okoliczności podnoszone przez apelującego argumenty, mające podważać wiarygodność wyjaśnień oskarżonych W. i R. C. nie zyskały aprobaty Sądu Odwoławczego. Dla prawidłowej oceny wyjaśnień ww. oskarżonych irrelevantne były wskazywane przez obrońcę oskarżonego M. S. okoliczności dotyczące działań podejmowanych przez oskarżonych małżonków C. przed przyznaniem się do winy. Jednocześnie nadmienić należy, iż apelujący w swoich argumentach mających na celu zdyskwalifikowanie wiarygodności wyjaśnień oskarżonych W. i R. C. przywoływał zeznania M. C., pomijając przy tym fakt, iż w/w świadek z uwagi na występujące pomiędzy nim, a oskarżonymi C. pokrewieństwo odmówił składania zeznań, a w takiej sytuacji czynienie jakichkolwiek ustaleń na podstawie jego zeznań jest niedopuszczalne.

Zarzut naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. należy również uznać za nieuzasadniony. Zgodnie z treścią tego przepisu podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny w przypadku, gdy sąd opierał się na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego. Nie stanowi natomiast naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie takiej, czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2002 r., sygn. akt V KKN 34/01). Wskazać należy, iż w rzeczonyj sprawie nie zostały pominięte żadne istotne części materiału dowodowego, które stały się podstawą wyrokowania. Sąd Rejonowy oparł wyrok na okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej i nie pominął żadnej okoliczności tak korzystnej, jak i niekorzystnej dla oskarżonego.

Chybione były także argumenty skarżącego wyrażone w apelacji wskazujące na oparciu rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy na dowodzie pozyskanym w sposób sprzeczny z prawem, tj. na nagraniu prywatnej rozmowy oskarżonej W. C. z oskarżonym M. S., będącego wynikiem czynu zabronionego (art. 267 § 2 k.k.). W tym kontekście odnotować i przypomnieć należy apelującemu, że aktualnie w polskim procesie karnym nie obowiązuje teoria „owoców zatrutego drzewa”. Wynika to bezpośrednio z braku stosownych regulacji w procedurze karnej odnośnie tego zagadnienia. Organy procesowe kształtują swoje przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad poprawnego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.), a podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.). Ewentualne wykluczenia wynikać mogą z art. 170 § 1 pkt.1 k.p.k., gdzie wniosek dowodowy może być oddalony, jeżeli przeprowadzenie dowodu jest niedopuszczalne. Dowodem w postępowaniu karnym nie może być więc to, co jest niedopuszczalne (tj. dowody, na których przeprowadzenie/wykorzystanie nie zezwala prawo), nie ma natomiast takiego ograniczenia w odniesieniu do dowodów uzyskanych w sposób sprzeczny z prawem. Przyjęcie takiego stanowiska pozwala na ustalenie przez sąd prawdy materialnej, która ma fundamentalne znaczenie w procesie karnym. Nie można więc uznać, aby zakazami dowodowymi były objęte np. nagrania przeprowadzone (zdobyte) nielegalnie przez stronę postępowania, ponieważ brak jest stosownych regulacji prawnych. Warto też nadmienić, że iż treść działy V k.p.k., zatytułowanego "Dowody", w szczególności przepisy rozdziału 19, w ogóle nie regulują gromadzenia dowodów przez osoby prywatne. Przepisy te w całości odnoszą się natomiast do organów procesowych, a zatem nie ma żadnych podstaw prawnych do odrzucenia na gruncie aktualnie obowiązującej procedury dowodów zgromadzonych przez osobę prywatną, a w szczególności przez zastosowanie do takich sytuacji art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. Dowody te, jak i inne dowody zgromadzone przez organy procesowe, podlegają na równi weryfikacji dowodowej w toku procesu i ocenie sądu orzekającego stosownie do art. 7 k.p.k. Zastosowanie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. do tego rodzaju dowodów prowadziłoby do bezzasadnego uszczuplenia materiału dowodowego zgromadzonego przez osobę prywatną i byłoby nie do pogodzenia z podstawową zasadą procesu karnego - zasadą prawdy materialnej, określoną w art. 2 § 2 k.p.k. Przepisy rozdziału 26 k.p.k., odnoszące się do kontroli i utrwalania rozmów przy użyciu środków technicznych, nie dotyczą prywatnego gromadzenia w ten sposób dowodów. Dlatego też taśma magnetofonowa z utrwaloną na niej przez oskarżonego rozmową z innym oskarżonym może stanowić dowód w sprawie karnej, który podlega ocenie na zasadach ogólnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2002 r., sygn. akt WA 22/02).

Trudno zgodzić się z argumentacją skarżącego jakoby nagranie rozmowy z oskarżonym M. S. dokonane przez oskarżoną W. C. było wynikiem czynu zabronionego z art. 267 kk. Oskarżona W. C. w sposób zgodny z prawem uzyskała dostęp do informacji, albowiem to ona była stroną rozmowy z oskarżonym M. S.. Oskarżona nadto w żaden sposób nie przełamwała zabezpieczeń systemu teleinformatycznego lub w inny sposób realizowała czynności wykonawcze występku z art. 267 kk. Oskarżonej W. C. nie sposób zdaniem Sądu Okręgowego przypisać wypełnienie znamion czynu zabronionego art. 267 kk, jak widzi to obrońca oskarżonego M. S.. Wniosek obrońcy o sprzeczny z prawem wejściu w posiadanie przez oskarżoną W. C. nagrania rozmowy z oskarżonym M. S. i naruszenie aktów prawnych wymienionych w apelacji w ocenie Sądu Okręgowego jest chybiony.

Wskazać również wypada, że Sąd Rejonowy co do zasady nie czynił ustaleń faktycznych w oparciu o treść nagranej rozmowy, jak twierdzi obrońca oskarżonego M. S.. Na k. 4 uzasadnienia znajduje się stosowny *passus* wskazujący na to jakie dowody Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i w oparciu o nie czynił ustalenia faktyczne. *Expressis verbis* Sąd Rejonowy wskazał, że ustalenia faktyczne czynił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych W. i R. C., nie zaś w oparciu o dowód z nagrania. Dowód ten jedynie pomocniczo posłużył Sądowi Rejonowemu jako jeden z argumentów przemawiających za przyznaniem wyjaśnieniom oskarżonych małżonków C. waloru wiarygodności, co wyraźnie podkreślił Sąd Rejonowy na k. 5 uzasadnienia.

Wobec powyższego nie sposób podzielić twierdzenia apelującego dotyczącego obrazy przepisów postępowania, gdyż Sąd Rejonowy procedował z poszanowaniem reguł i zasad określonych w przepisach art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Treść protokołów z rozprawy głównej oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie przekonują, że Sąd Rejonowy swoje ustalenia oparł na całokształcie prawidłowo przeprowadzonych i wszechstronnie ocenionych dowodów, nie pomijając żadnej istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Rozważał tak okoliczności niekorzystne, jak i

korzystne dla oskarżonego. Wskazał szczegółowo i przekonująco jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione oraz na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Respektował przy tym zarówno zasady prawidłowego rozumowania, jak i wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Dlatego też stanowisko Sądu meriti, co do wypełnienia przez oskarżonego znamion czynu z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. jest w pełni swobodne w rozumieniu art. 7 k.p.k. i znajduje pełną ochronę prawa procesowego. Zarzuty skarżącego w przedmiotowym względzie mają zdecydowanie polemiczny, niejednokrotnie, z uwagi na wybiórcze podejście do ujawnionych okoliczności sprawy, dowolny charakter i nie mogły prowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu.

Jednocześnie nie jest zasadnym podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający być pochodną naruszenia wyżej wskazanych przepisów, polegający na przyjęciu, że zamiarem oskarżonego M. S. było podżeganie, czy też pomocnictwo oskarżonym małżonkom C. do popełnienia przez nich czynów zabronionych. Wskazać bowiem należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień, w świetle wskazań wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Wreszcie błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce wtedy, gdy sąd dał wiarę dowodom nieprzekonywującym, a odmówił jej dowodom przekonującym i gdy z prawidłowo ustalonych faktów wyciągnął nieprawidłowe wnioski, gdy zlekceważył jakiś dowód, czy poszlakę. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może stanowić podstawę odwoławczą tylko wtedy, gdy błąd ten miał wpływ na treść rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74). W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zebrał materiał dowodowy w sprawie niniejszej, a przewód sądowy przeprowadził zgodnie z wymogami prawa procesowego. Wszelkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, ujawnione w toku postępowania sądowego, zostały omówione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, zaś dokonane ustalenia odpowiadają treści zebranych dowodów. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd meriti ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej, dokonując przy tym prawidłowych ustaleń. Sąd Rejonowy właściwie ustalił stan faktyczny i wyciągnął z niego prawidłowe wnioski, nie zlekceważył żadnego dowodu, dał wiarę dowodom przekonującym, oparł się na faktach udowodnionych i nie pominął twierdzeń dowodowych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bezsprzecznie, że o przyjęciu, iż oskarżony M. S. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zdecydowały wyjaśnienia oskarżonych W. i R. C.. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy słusznie dał wiarę w całości wyjaśnieniom ww. i swoje stanowisko w tym względzie należycie umotywował. Jednocześnie nie widząc potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania w całości tychże argumentów, Sąd Okręgowy w pełni się do nich odwołuje.

Zaskarżony wyrok, wbrew argumentom obrońcy oskarżonego M. S., jest trafny także w zakresie wymiaru kary. Przy jej orzekaniu Sąd Rejonowy rozważył bowiem i w należyтым stopniu uwzględnił wszystkie istotne w tym względzie okoliczności, zarówno łagodzące, jak i przemawiające na niekorzyść oskarżonego. Bacząc na okoliczność, że kara pozbawienia wolności to ustawowe minimum, została nadto orzeczona z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania, zaś kara grzywny nie jest wygórowana, brak jest podstaw do uznania tej kary za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

W tym stanie rzeczy – wobec bezzasadności apelacji i braku uchybień procesowych podlegających uwzględnieniu z urzędu, w tym zwłaszcza wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. – zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.